

Lad mig herefter gøre det klart, hvorfor grundlaget for beslutningen for at deltage i Irak var i orden, og hvorfor beslutningen var rigtig.

For det første: Regeringen støttede den militære aktion mod Irak på grund af landets manglende samarbejde med FN. Regeringens begrundelse for at deltage fremgår klart og tydeligt af det beslutningsforslag, der hedder B 118 fra marts sidste år. Den centrale begrundelse var, at Saddam Hussein ikke ville benytte sig af den sidste chance, som et enigt Sikkerhedsråd havde givet ham til at samarbejde øjeblikkeligt, aktivt og betingelsesløst med FN.

Det, vi alle ved, er, at Irak tidligere havde fremstillet og også havde anvendt masseødelæggelsesvåben. Det irakiske regime ville ikke redegøre for, hvad der var blevet af de våben, som det tidligere selv havde erkendt at være i besiddelse af, og den adfærd skabte naturligvis betydelig usikkerhed i regionen og usikkerhed internationalt. Kun gennem Saddam Husseins aktive samarbejde ville usikkerheden om Iraks masseødelæggelsesvåben kunne fjernes, og derfor var samarbejdet selvfølgelig helt centralt. Det ville han ikke.

For det andet: Det var ikke kun den danske regering, der påstod, at Iraks manglende samarbejde med FN og risikoen for spredning af masseødelæggelsesvåben udgjorde en trussel mod international fred og sikkerhed. Det havde FN's Sikkerhedsråd slået fast i november 2002 i den resolution, der har nummer 1441, og det havde FN's Sikkerhedsråd gjort i enstemmighed.

For det tredje: Regeringen byggede sin beslutning om at deltage i Irakkrigen på åbne kilder. Vi baserede os på de samme åbne kilder, som var til rådighed for Folketinget, først og fremmest Sikkerhedsrådets resolutioner og de redegørelser, som FN's våbeninspektører løbende gav til FN's Sikkerhedsråd.

Vi modtog naturligvis også løbende oplysninger fra andre kilder, herunder fra Forsvarets Efterretningstjeneste. Det var bare ikke disse oplysninger, der gjorde udslaget, for den danske regering udgjorde de åbne kilder et fuldt tilstrækkeligt grundlag. Jeg vil imidlertid gerne endnu én gang slå fast, at de oplysninger, vi fik fra efterretningstjenester, ikke gav os grundlag for at betvivle Sikkerhedsrådets vurdering af truslen fra Iraks manglende samarbejde og spredning af masseødelæggelsesvåben. Det var således i perioden frem til Irakkrigen Forsvarets Efterretningstjenestes vurdering, at Irak sand-

synligvis rådede over biologiske og kemiske våben.

Kl. 14.20

For det fjerde: Den militæraktion mod Irak var forankret i FN. Sikkerhedsrådet havde med resolutionerne 678, 687 og senere resolutioner bemyndiget magtanvendelse med henblik på at afvæbne Irak. Det var der bred enighed om i Folketinget tilbage i 1998, og den bemyndigelse stod stadig ved magt, da den militære aktion fandt sted. Resolution 1441 styrkede og præciserede i virkeligheden det grundlag for anvendelse af militære midler mod Irak, som allerede lå i de tidligere resolutioner.

Her vil jeg blot minde om, at et bredt flertal i Folketinget i 1998 og 1999 godkendte dansk deltagelse i den militære aktion i Kosovo. Det skete som bekendt uden et egentligt mandat fra FN's Sikkerhedsråd.

Lad mig så endelig for det femte slå fast, at det, at der ikke er fundet masseødelæggelsesvåben i Irak, betyder ikke, at regeringens grundlag for at deltage i Irak har været fejlagtigt. Den danske beslutning var jo netop ikke baseret på sikre beviser på Saddam Husseins beholdninger af masseødelæggelsesvåben. Den var baseret på det manglende samarbejde med FN, et manglende samarbejde, som skabte en grundlæggende og uacceptabel usikkerhed. Selvfølgelig kan man ikke bare se gennem fingre med, at en skrupelløs militærdiktator som Saddam Hussein gang på gang lader hånt om, hvad FN's Sikkerhedsråd beslutter. Det må have en konsekvens.

Nu er tiden så kommet til at se fremad, til at forholde os til udfordringerne i Irak, som de er i dag, og tiden er også til at glæde sig over de positive ting, som indsatsen har medført:

I dag er Saddam Husseins regime væk. Verden er befriet for en aggressiv tyrann. Et frit, uafhængigt og demokratisk Irak er under hastig etablering trods hensynsløse terroristers forsøg på at afspore processen med blodige voldshandlinger. Genopbygningen af Irak er i fuld gang. Vand- og energiforsyningen er genoprettet, skoler fungerer, børn bliver vaccineret, der er en fri presse, og man kan tale frit. Suveræniteten vil blive overdraget til irakerne den 1. juli i år, og den 8. marts blev en midlertidig irakisk grundlov undertegnet, en grundlov, som må betegnes som en af de mest demokratiske og liberale i Mellemøsten.

Samtidig er der tegn på et stigende FN-engagement i Irak, og det er særdeles positivt. Regeringen støtter en styrket FN-rolle i Irak, herun-